

γύρου ἐξ οὗ κατεσκευάζετο, διότι ὁ ἄργυρος προφανῶς εἶναι λευκός, ἢ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν καὶ τὴν νεωτάτην ἡμῶν συνήθειαν ἄσπρος. Τὸν αὐτὸν τρόπον μεταχειρισθέντες οἱ πρόγονοί μας, ὠνόμασαν τὰ χρήματὰ ἐν γένει ἀργύρια, παρὰ τὸ ἄργυρος καὶ τὸ ἀργός, τουτέστι λευκός· οἱ δὲ Γερμανοὶ τοῦ Μεσαιῶνος ἐκάλεσαν album μικρόν τι νόμισμα ἀργυροῦν. Εἰς τὰς Βυζαντινάς αὐτοῦ Μελέτας ὁ Ζαμπέλιος συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Κοραῆ ἐτυμολογήσας τὴν λέξιν ἄσπρος ἐκ τοῦ ἄσπιλος, τουτέστι καθαρὸς, στιλπνός, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ λατινικοῦ candidus.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τοῦ Δημιουργοῦ ἡ δόξα καὶ ἡ παντοδυναμία ἐν τε τῷ ἐξωτερικῷ καὶ τῷ ἐμφύχῳ κόσμῳ ἀποκαλύπτεται οὐ μόνον ἐν τισι τῶν πλασμάτων, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ τῇ φύσει τῶν ὄντων. Τοῦ Δημιουργοῦ πάλιν ἡ δόξα καὶ ἡ παντοδυναμία ἐν τῇ κορωνίδι τῆς πλάσεως φαίνεται οὐ μόνον ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ, ἀλλ' ἐν ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις· ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς ὀφθαλμούς, δι' ὧν νὰ τὴν ἀνακαλύψωμεν. . . Ἡ καλλονὴ δὲν εἶναι μόνον ὑποκείμενον κέρδους ὕλικου, ἀλλὰ καὶ σκοπὸς τῆς τῶν ἀνθρώπων παιδείας καὶ ἀγωγῆς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, νέοι καὶ γέροντες, ἐφ' ὅσον διατρίβουμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, παιδευόμεθα καὶ διδασκόμεθα πανταχοῦ δὲ ζήτοῦμεν νὰ συνδυάσωμεν τὸ καλὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Τὰ ἔργα τῆς πλάσεως ἀπὸ τῶν μεγίστων ἕως τῶν ἀφανεστάτων βρίθουσι καλλονῆς μυστηριώδους. Λάβετε ἐν ὄψει τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον· οὐχὶ πάντα ὑπάρχουσιν ὠραῖα καθ' ἡμᾶς· ὁ γραφεὺς ὁμοῦ καὶ ὁ γλύπτης, ὀξυδερκέστερα ἔχοντες τῶν ἡμετέρων ὄμματὰ, διακρίνουσιν ἀμύθητον ἐνίοτε καλλονὴν ὅπου ἡμεῖς βλέπομεν ἀμορφίαν. Τοιοῦτοι γραφεῖς καὶ καλλιτέχναι ὑπῆρξαν διὰ παντὸς τοῦ βίου οἱ Ἕλληνες, οἱ τὴν καλλονὴν ἐν παντὶ πράγματι ἐπιδιώξαντες καθ' ὅλας τὰς φάσεις τοῦ ὕλικου, τοῦ διανοητικοῦ, τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου των. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ διεχιλίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν εἶναι ἀπαράμιλλοι διδάσκαλοι ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅ,τι κάλλιστον, ὅ,τι ὑψιστον, ὅ,τι ἐπαγωγότατον προῆλθεν ἐκ τῆς θρυμμοστοῦ ἐκείνου λαοῦ. Οἰονδήποτε ἔργον προῆλθεν ἐξ ἑλληνικῆς χειρὸς, εἶναι ὠραῖον, εἶναι ἀπαράμιλλον. Νοῶ δὲ οὐχὶ μόνον τὰ ἀνάγλυφα καὶ ἐγγλυφα τῶν καλλιτεχνῶν, ἀλλὰ κοινὰ πράγματα ὑπὸ κοινῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιωτῶν ἐξεργασμένα. Ἐφ' ἐκάστου τούτων, κατὰ διάφορον βεβαίως βαθμὸν, ἐπετέθη σφραγὶς καλλονῆς, μαρτυροῦσα ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐφιλοτιμήθησαν τὰ πάντα νὰ ἐξεργασθῶσιν ὑπὸ τύπου καλοῦ, διότι ἡ καλλιτεχνική

1. Π. Αἰάμπος

κὴ ἱκανότης καὶ ἡ ἐξοχος φιλακαλίᾳ μετεδίδετο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἀπετέλει μερίδα τῆς διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν οὐσίας, ἀπεκαλύπτετο ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ καὶ διετρανοῦτο ἐν πάσῃ αὐτῶν πράξει καὶ ἐνεργείᾳ. (Γλάδστω).

Ἡ μετάφρασις τῶν ἐπομένων ἐπιγραμμάτων ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ σεβάστου καὶ διακρίμενου λογίου, μὴ ἐπιθυμοῦντος νὰ γνωσθῇ τὸ ὄνομα τοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Gotha.

TO AMATAN TON OXALON.

Λέγε, δὲν πρᾶττομεν ἄρισ'; ἀπάτη δὲν πρέπ' εἰς τὸν ὄχλον;
πόσον ἀγροτικός, ἰδὲ, εἶναι καὶ ἄγριος πρὸς.—
Ἄγριοι ναὶ καὶ ἄγροτικὸν εἶν' ὅσοι χονδρὰ ἀπατῶνται·
γίνετε εἰλικρινεῖς, καὶ ἀνθρωπίζετε' αὐτόν.

ΦΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ψεύδους ἐγὼ ὠφελίμου προκρίνω ἀλήθειαν μᾶλλον·
κ' ἔστω αὐτὴ θλαστέρα· δὲν τὴν φοβοῦμαι ποσῶς.
Πάλιν τὸν πόνον αὐτῇ καὶ τὴν βλάβην καλῶς ἰατροῦσι
μόνη, ἂν βλάβῃ ποτὲ τύχη νὰ κάμ' εἰς ἡμᾶς.

Ἐκ τῶν τοῦ Schiller.

Εἰς τοὺς προσηυτοποιοῦς.

Ἐξω τῆς γῆς νὰ σταθῶ ὀλιγώτατον δότε μοι τόπον,
εἶπεν ὁ θετός ἀνὴρ. κ' εὐκόλα ἐγὼ τὴν κινῶ.
Ἐξω τοῦ νοῦ μου κ' ἐμὲ νὰ ἐκθῶ στιγμὴν μίαν ἀφῆτε,
καὶ κατὰ πάντα εἰς σᾶς ἀφοσιοῦμαι εὐθὺς.

Εἰς τὰ ἀστρονομικὰ βιβλία.

Ὡ οὐρανὲ, πόσον ἀμετρος, ἀπειρος, ὑψιστος εἶσαι!
πλὴν μικρολόγων ὁ νοῦς ἔσυρε κάτω καὶ σέ.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.

Ὅταν ἰδῶ εὐτυχῆ, λησμονῶ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου·
πλὴν μοὶ παρίσταντ' ἐμπρός, ἅμα ἰδῶ δυστυχῆ.

ΒΡΕΦΟΣ ΕΝ ΚΟΙΤῒ.

Εὐδαίμον βρέφος! ἀκόμ' ἢ κοιτῆς σου σ' εἶν' ἀμετρος χῶ-
Γίνε ἀνὴρ, καὶ στενὸν θαύρη; τὸ ἀπειρον πᾶν. [ροσ.]

ΕΛΠΙΣ ΚΑΙ ΕΚΒΑΣΙΣ.

Νέος ἐκπλέ' εἰς τὸν πόντον θαρῶν μὲ μυρία ἰστία,
μόλις δ' εἰς λέμβον σωθεὶς γέρων λιμένα ζητεῖ.

Εἰς στιχομυθίον.

Στίχον διότι κατώρθωσα; ἔνα εἰς γλωσσάν ἐτοίμην,
ἥ τις ποιᾷ ὑπὲρ σοῦ, εἶσαι, θαρῶς, ποιητής;

ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ ΔΙΨΟΦΟΡΑ.

Θέλεις, ὦ φίλε, τῆς ὄντως σοφίας τὰ ὕψη νὰ φάσης;
τόλμα· ἢ φρόνησις δὲ ἄς χαχλανιέτ' ἐπὶ σοί.
Εἶναι ἀμβλύψυχὴ αὐτῇ, καὶ τὴν τῶρα σε φύγουσαν ὄχθη·
βλέπει, ἀλλ' ὄχι καὶ ποῦ θέλεις ἀράξει ποτέ.

Ἐκ τῶν τοῦ Λουδοβίκου Βαυαρίας.

Εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ παλατιῶν τῶν Καίσαρων.

Ἐμελλεῖς ἄρ' αἰωνίως ληστών κατοικεῖς νὰ μένη;
ὅπου οἱ Καίσαρες πρὶν, τᾶρα οἱ γόπες οἰκοῦν!

Τὸ ἀσιθγαυμαστότατον.

Τὶ το θαυμάζεις τὸ ἀνθισμ' ἀνθῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πάγου;
Ἴδε, ἢ Ῥώμη ἀνθεῖ, οὗτ' ἀπ' αἰῶνος νεκρά.

Ἐκ τῶν τοῦ Haug.

ΤΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Πάντοτε φίλος τοῦ ψεύδους, ὡ ἄνθρωπε, εἶσαι διδάσκων,
ὡς καὶ τοὺς λίθους αὐτοὺς ψεύδη νὰ λέγουν πολλά.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΗΝ.

Σπῆυσε νὰ πῆς· τὸ νερόν, Φοιδάπολλον, τῆς λήθης,
καὶ λησμονεῖς, ὡς ποιητῆς ὅτι ἐλησμονήθης.

PERITTE FRONTIS.

Ὅστις συγγράφει, δίκαιον εἶν' ἄρα νὰ φροντίσῃ
τῶν μεταγενεστέρων του τὴν ψῆφον νὰ κερδήσῃ; —
Ὅχι· αὐτοὶ δὲν ἐξῆσαν, ἀλλ' οὕτε τώρα ζῶσι·
καὶ εἶναι σφόδρ' ἀμφίβολον 'ς τὸ μέλλον ἂν φανῶσι.

Ἐκ τῶν τοῦ Weisser.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΡΙΝ.

Ποιήματα πλειότερα ἐνός καὶ δύο τόμων
ἔγραψες, ὡς εἰξέυρομεν, ὦ Δάφνη, χωρὶς μῦθον.
Σῆμα: ἄς ἀπονέμῃται λοιπὸν 'ς τὴν δεξιάν σου·
ἀλλ' εἰς ἐμὲ πρὸς φιλημα δὸς τὴν ἀριστεράν σου.

Ἐκ τῶν τοῦ Brinkmann.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΙ.

Μόνον τὸν ὅστις χυρὸν ἢ ἐλπίδας ἠρνεῖ, παρηγόρει·
μὴ δ' ἐκσοθήσῃς ποτὲ πένθος θανούσης ψυχῆς.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Πλέπε θαρρῶν τὰ ὀπίσω, καὶ, ἂν ἐνθυμῆσαι τὰς λύπας,
μὴ λησμονῆς καὶ φαιδρὰ ὄνειρα νέων ἑτῶν.
Ὡς καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἔρωτος, ὅσα προῦρου; ἢ Μοῖρα
σ' ἔκοψε, κ' ἂν μαρνανθοῦν, σώζουσαν ἡδεῖαν ὀσμήν.

Ἐκ τῶν τοῦ Stolberg.

Ἔψουτο πρὸς τοὺς οὐρανοὺς εἰς ποιητῆς γενναῖος
ἰσπεῦν εἰς τὸν Πήγασον τὸν περρωτὸν ταχέως·
ὁ κριτικὸς δὲ κάτωθεν ἔκραξε μὲ μανίαν,
κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ῥινί· Πρὸς τί μὲ τόσην θίαν;
στάσου ὀλίγον, ποιητά, εἰς τὴν ὀπλήν ὀπίσω
τοῦ ἔππου τὴν ἀριστεράν τὸ νύχι νὰ ῥίνισω.

Ὁ ὀλιγὸς πληθυσμὸς τῆς Γερμανίας ἀνέρχε-
ται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν εἰς 42,
727,250 ψυχῶν, ἐξ ὧν 20,986,843 ἄνδρες καὶ
21,740,407 γυναῖκες.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἦως δύναται τις νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην του.

Πολλοὶ ἐπιθυμοῦσι, πρὶν ἀποθάνωσι, νὰ συν-
τάξωσι διαθήκην, περιέχουσαν τὴν τελευταίαν
αὐτῶν θέλησιν περὶ τῆς περιουσίας των μετὰ
θάνατον· ἀλλ' ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἀκριβῶς γνωρίζον-
τες τὰς διατυπώσεις, τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἀπαι-
τεῖ διὰ τὰς διαθήκας. Ἡ δὲ ἄγνοια δὲν εἶναι
ἀζήμιος, διότι ἂν μὴ ἐκπληρωθῶσιν αἱ διατά-
ξεις τοῦ νόμου, ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος καὶ ἀ-
νίσχυρος καὶ οὐδὲν παράγει ἀποτέλεσμα. Διὰ
τοῦτο δὲν κρίνομεν ἀνωφελὲς νὰ ἐκθέσωμεν ἐν-
ταῦθα συντόμους ὁδηγίας περὶ συντάξεως δια-
θηκῶν.

Ὁ νόμος παραδέχεται κυρίως τρία εἶδη δια-

θηκῶν, τὴν συμβολαιογραφικὴν, τὴν μυστικὴν
καὶ τὴν ἰδιόγραφον.

Περὶ τῆς συμβολαιογραφικῆς ἢ δημοσίας δια-
θήκης οὐδὲν λέγομεν, διότι αὕτη κατ' ἀνάγκην
συντάσσεται ὑπὸ τοῦ γνωρίζοντος τὸν νόμον
συμβολαιογράφου, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἀποταθῇ τις εἰς
τοιούτον καὶ τῷ ἐκφράσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ συν-
τάξῃ διαθήκην, ἵνα ἦναι ἀσφαλῆς περὶ τοῦ ἀπο-
τελέσματος.

Ἄλλὰ πάντοτε δὲν συμφέρει νὰ συντάσσων-
ται διαθήκαι δημοσίου, διότι καίτοι ἀπαγορεύε-
ται εἰς τε τὸν συμβολαιογράφον καὶ τοὺς μάρ-
τυρας τῆς διαθήκης νὰ ἀνακοινῶσι τὸ περιεχό-
μενον αὐτῆς εἰς τρίτους πρὸ τῆς δημοσιεύσεως,
γνωρίζομεν ἐκ πείρας ὅτι τὸ καθῆκον τοῦτο δὲν
τηρεῖται ἀκριβῶς πάντοτε· τότε δὲ ὁ συντάξας
τὴν διαθήκην ὑφίσταται διαφόρους ἐνοχλήσεις
παρ' ἐκείνων, ὧν αἱ ἐλπίδες περὶ κληρονομίας ἢ
κληροδοτημάτων διεψεύσθησαν. Ἄλλως δὲ οὕτε
ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς καὶ εὐκολία πρὸς σύντα-
ξιν συμβολαιογραφικῆς διαθήκης.

Διὰ τοῦτο ὁ νομοθέτης ἡμῶν κατὰ τὸ πα-
ράδειγμα τῶν λοιπῶν νομοθεσιῶν παρεδέχθη
καὶ ἰδιωτικὰς διαθήκας, συντασσομένης ὑπὸ μό-
νου τοῦ διαθέτου.

Τὸ πρῶτον εἶδος τῶν διαθηκῶν τούτων εἶναι
ἡ μυστικὴ.

Ἡ μυστικὴ διαθήκη δύναται νὰ γραφῇ ἢ ὑπὸ
τοῦ ἰδίου διαθέτου, ἂν γνωρίζῃ γράμματα καὶ
δύναται νὰ γράφῃ, ἢ ὑπὸ τρίτου, ἂν ὁ διαθέτης
δὲν δύναται νὰ γράψῃ.

Ἐὰν ὁ διαθέτης γνωρίζῃ γράμματα καὶ δύνα-
ται νὰ γράψῃ, λαμβάνει τεμάχιον χάρτου, εἰς
τὸ ὁποῖον γράφει τὴν τελευταίαν του θέλησιν
περὶ τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ, τῶν κληροδοσιῶν
αἱ καταλείπει κτλ. Ἐν τῷ ἐγγράφῳ αὐτῷ ὀφεί-
λει νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔ-
τος τῆς συντάξεως ἀκριβῶς, πρὸς δὲ τὸν τόπον
ἔνθα τὴν διαθήκην συντάξῃ καὶ εἶτα ὑπογράφῃ
τὸ ἐγγράφον· ἐὰν δὲ περιέχῃ πλείονας σελίδας,
ἐκάστη αὐτῶν δέον νὰ ἔχῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ
διαθέτου. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἢ σύνταξις τῆς δια-
θήκης ὁ διαθέτης παραδίδει αὐτὴν εἰς τινὰ συμ-
βολαιογράφον, ὅστις σφραγίζει αὐτήν, ἂν μὴ
ἦναι ἐσφραγισμένη καὶ συντάσσει ἔκθεσιν περὶ
σφραγίσεως καὶ ἐγχειρίσεως ἐνώπιον τριῶν μαρ-
τύρων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Ἡ μυ-
στικὴ διαθήκη εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐγχειρισθῇ
εἰς τινὰ συμβολαιογράφον, παρ' ᾧ μένει μέχρι
τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου.

Ἐνεκα τῶν διαφορῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιο-
γράφου διατυπώσεων τῆς μυστικῆς διαθήκης καὶ
τῆς ἀνάγκης τῆς ἐν αὐτῇ ὑπογραφῆς, ἀπαγο-
ρεῦεται ἡ σύνταξις τιοαύτης διαθήκης εἰς τοὺς
ἀγάλους, κωφοὺς, τυφλοὺς καὶ μὴ εἰδότας γράμ-
ματα.¹

1. Τύπος. (Ἐν . . . , τῆ 187 . . . , ἡμέρᾳ τῆς ἑδοῦ.